

Za svet fotografije zainteresovao ga je otac, često fotografišući njega i sestru za porodični album. Prvu fotografiju, bitnu za njegov potonji rad, snimio je 1974., kao učenik dizajnera fotografije i pedagoga, čuvenog Ivica Karlavarisa u Srednjoj umetničkoj školi. U to vreme uveliko je zarađivao prateći na turnire po čitavoj Jugoslaviji sportiste, olimpijce, boksere braću Tadiju i Slobodana Kačara, karatistu Dušana Dačića, džudistu Slavka Obadova... Godine 1979. postaje otac jednoj Sari i sa dvadeset jednom godinom brine o egzistenciji porodice. Mnogo godina kasnije na svet je došao i jedan Matija.

Tako je svoj put započeo Martin Candir, koji slovi za velikog profesionalca, ali i viđenu ličnost u gradu u kojem je rođen, gde je odrastao i gde živi, a poznato je da je „najteže u svom selu biti kralj“. Status gradske face zavređeo je, pre svega svojim radom, vrednovanim najvišim ocenama, posvećenošću onim čime se bavi, ali i kao inovator, čemu je bio sklon od samih početaka bavljenja fotografijom. U centru grada je godinama posle svake utakmice FK Index na panoima kačio tridesetak crno-belih fotografija, kada to još niko nije radio. Jedan je od trojice fotografa sa ateljeom na novosadskom Monmartru - Petrovaradinskoj tvrđavi, ponosan što je pre trideset godina nasledio atelje jednog od najvećih majstora ovog zanata, Jovana Polozovića, i jedini od te trojice koji živi od fotografije. Prvi je radio fotografije na platnu, izložbe „projektovanih slika“ pod nazivom Novi Sad by Night. U planu je realizacija velikog projekta četiri izložbi na četiri prometne lokacije u gradu i sl. Prvi je fotograf u istoriji Novog Sada koji je otvorio privatnu galeriju (Dunavska 8). Galerija „Candir“, tačno godinu dana od otvaranja, mesto je održavanja tematskih večeri, izložbi umetnika fotografije, književnih večeri. Ideja je da ovaj prostor preraste u kultno mesto okupljanja pristalica onog Novog Sada kojeg su s razlogom nazivali Srpskom Atinom. Neka od narednih izložbi biće posvećena 25 godina sa Zvonkom Bogdanom, svih onih koje je proveo fotografišući ga na hipodromima, u Deronjama, na salašima, vinarijama u tom periodu; izložba posvećena Leni Kovačević, dr Drašku Ređepu, koji mu je otvorao sve izložbe. Samostalno ili kao saradnik, Martin Candir je potpisao stotine monografija, jer „jedino knjige ostaju iza tebe i moja deca će moći da kažu da je to uradio njihov otac“, mnoštvo projekata. Jedan od poslednjih je knjiga „Veče sa Matijom“, tradicionalni dobrotvorni program koji Matija Bečković održava u Zvezdara teatru punih 20 godina. - Baviti se fotografijom je kao da nosiš večni krst. Za dobru fotografiju je potrebno uhvatiti trenutak, ili u prevodu biti na pravom mestu u pravo vreme. Moja žena kaže da je u meni sublimirano moje poreklo, ispoljeno u germanskoj disciplini i slovenskoj duši. Suština je da ja volim to što radim. Džaba talenta ako ne voliš da radiš i ako nisi spreman da radiš ceo dan. Od kada se bavim vinskim novinama imam još jedan problem, a to je da pijem i fotografišem. A da ne pričam o slavama kod Duška Kovačevića na kojima sam prisutan 30 godina, gde dolaze poznati, i gde

iako kao gost, ne propuštam priliku da zabeležim sve te ljude. Takav jedan zapis, fotografija Dragana Nikolića, naći će se u knjizi „Gospodin mangup“, monografiji o njemu. Tako sam zabeležio Borislava Mihajlovića Mihiza, Milorada Pavića, veliki broj onih kojih više nema. Uvek moraš biti maksimalno angažovan, jer prilika se ukaže jednom, i kada prođe nema kajanja - objašnjava Martin Candir.

Sebi je postavio kao obavezu da svakog meseca napravi deset fotografija po svojim standardima, da „zveče“, da je on njima zadovoljan. A da li je ona modna, sportska, reklamna, propagandna ili life-fotografija, manje je bitno. Na njima je ovekovečio Novaka Đokovića, Ivanu Španović, Šumahera, Moniku Seleš, Boru Todorovića, Radeta Šerbedžiju, Švarcenegera,... Vlasnik je najvećeg broja fotografija sa najpoznatijim ličnostima na svetu, čime ni jedan drugi fotograf ne može da se podiči. Trenutna preokupacija i inspiracija su mu srpski manastiri: Visoki Dečani, Pećka partijaršija, Bogorodica Ljeviška... Na Kosovu je svakog meseca, što smatra veoma bitnim u ovo vreme. Trenutno je angažovan na monografiji Bača, nominovanog za upis na listu UNESCO svetske kulturne baštine, kao i na monografiji Novog Sada, kojem se još 80-tih obavezao da će biti motiv njegovih fotografija do kraja života. Zabeležio je prvu bombu koja je pogodila Novi Sad 1999., i one koje su padale svih narednih 78 dana, jer je to smatrao za svoju dužnost. Kaže: „Imaš jednom u životu šansu da snimiš slike iz prvog reda, da gledaš kako se ruše mostovi, i ti to moraš da zabeležiš. Ko će?“ Ponosan je na svoju intuiciju koja mu je od Boga data, i na to što je uporedo sa karijerom pravio biznis i stvarao umetnist, i što ništa nije zapostavio. Za to je sam zaslužan.

